

Arrest

nr. 311 708 van 23 augustus 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANDECASTEELE
Noordstraat 7
8570 HARELBEKE

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. VANDECASTEELE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

U, X, verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en van origine Berbers (Amazigh) te zijn. U bent geboren en getogen in de stad Nador waar u woonde tot aan uw vertrek uit Marokko. U verklaart een moslim van soennitische strekking te zijn. In Marokko ging u tot de vijfde graad van het secundair onderwijs naar school waarna u stopte om te kunnen gaan werken. Nadat u stopte met school werkte u altijd in de bouw in Nador. Vanaf 2013 of 2014 nam u vijf of zes keer deel aan betogingen/protesten teneinde de positie van de Amazigh te verbeteren en het (Marokkaans) regime omver te werpen. In 2013 werd u bij een van deze protesten/betogingen opgepakt door de politie, waarna u ondervraagd werd. Hierna bent u vrijgelaten. Een van de latere betogingen waaraan u deelnam in Nador is opgenomen en op YouTube geplaatst, u heeft uzelf in deze video gezien. U was al gedurende een viertal jaren van plan om Marokko te verlaten maar had niet genoeg financiële middelen hiervoor. U leende 5000 Euro bij vrienden en reisde in 2016 op legale wijze met

een Schengenvisum naar Spanje. U verbleef gedurende een maand in Spanje en reisde hierna door naar België.

Na uw aankomst in België verbleef u op verschillende plaatsen, waaronder (de regio) Antwerpen, Brussel en Luik. U werkte in het zwart in de bouwsector. In België kwam u erachter dat u gevoelens had voor mannen, waarna u op meerdere momenten (seksuele) contacten had met mannen die u ontmoette. In België sloot u een religieus huwelijk af met A.S., waarmee u in 2019 een dochter genaamd A.A. kreeg. U woonde bij uw echtgenote S. tot 2020 of 2021. In 2021 nam u deel aan de hongerstaking in de Begijnhofkerk te Brussel, waarna u op 30 september 2021 een verzoek tot regularisatie op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Uw regularisatieaanvraag werd op 14 juni 2022 afgewezen door de DVZ.

Tijdens uw verblijf in België kwam u meermaals in aanraking met de politionele en gerechtelijke autoriteiten. Uit uw administratief dossier blijkt dat er in de periode van 27 september 2017 tot 8 november 2023 tien processenverbaal werden opgesteld naar aanleiding van verscheidene feiten van openbare orde, waaronder illegaal verblijf, diefstal en belaging. U liep bijkomend twee strafrechtelijke veroordelingen op. Zo werd u op 20 april 2023 door de Correctionele Rechtbank (CR) van Brussel veroordeeld tot negen maanden gevangenisstraf voor feiten van gewone diefstal. Op 14 juli 2023 werd u door de CR van Antwerpen een tweede keer veroordeeld tot 20 maanden gevangenisstraf omwille van feiten van belaging en bedreigingen, schriftelijk en zonder bevel of voorwaarde. U werd op 8 november 2023 opgesloten in de gevangenis van Haren en vervolgens overgeplaatst naar de gevangenis van Sint-Gillis, waar u op 24 november 2023 gehoord werd door de DVZ in het kader van uw hoorrecht en u tevens op de hoogte werd gesteld van uw administratieve situatie in België.

Op 17 mei 2024 was uw repatriëring naar Marokko voorzien doch werd deze geannuleerd door de Dienst Vreemdelingenzaken daar u op 15 mei 2024 vanuit de gevangenis in Sint-Gillis een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij een terugkeer naar Marokko vreest u problemen te krijgen met de Marokkaanse autoriteiten, met de vrienden bij wie u geld geleend heeft en stelt u er uw seksuele oriëntatie niet vrij te kunnen beleven. U wenst daarentegen in België te blijven daar u hier een dochter heeft. U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent het CGVS te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde.

Meer in het bijzonder blijkt uit uw verklaringen en eerder gedrag dat u geenszins een gegronde vrees koestert om in Marokko te worden vervolgd op grond van uw vermeende homoseksualiteit, noch omwille van uw deelname aan de protesten aangaande de positie van de Amazigh in uw regio.

Vooreerst verklaart u dat u in Marokko deelgenomen heeft aan betogingen/protesten, teneinde de positie van de Amazigh te verbeteren. U stelt hierbij te zijn aangehouden door de politie waarbij u geslagen werd (CGVS,

p.17). Nog daargelaten dat u geen enkel objectief element ter staving van uw deelname neerlegt, maakt u evenwel niet aannemelijk dat u zich gedurende deze betogingen zodanig in de kijker van de Marokkaanse autoriteiten hebt gewerkt dat u omwille hiervan vervolging dient te vrezen bij een terugkeer naar uw land van herkomst. U verklaart één keer te zijn opgepakt in 2013, waarna u bent ondervraagd en vervolgens ook weer bent vrijgelaten. Volgens uw verklaringen bent u sindsdien niet meer in aanraking gekomen met de politie (CGVS, p.18).

Waar u voorts verklaart dat er beelden van u tijdens een demonstratie in 2013 op YouTube staan wijst het CGVS er vooreerst op dat u deze video niet voorlegt. Ook heeft u geen enkel idee wie deze video op YouTube zou hebben geplaatst (CGVS, p.18-19). Het CGVS wijst er bovendien op dat u daarna nog meermaals aan betogingen zou hebben deelgenomen zonder nadelige gevolgen (CGVS, p.17-19). U verklaart desgevraagd notabene zelf dat u, bij terugkeer, louter de problemen van de Amazigh in het algemeen vreest doch geenszins vervolging op basis van persoonlijke motieven aangaande uw toebehoren aan de Amazigh (CGVS, p.18). Er is aldus geen enkele indicatie voorhanden dat de Marokkaanse autoriteiten u (trachten te) viseren.

Dat u na uw arrestatie nog gedurende drie jaar in Marokko verbleef, en in die periode nog deel bleef nemen aan gelijkaardige betogingen, toont aan dat u de Marokkaanse autoriteiten niet hoeft te vrezen. Het CGVS merkt bovendien op dat u Marokko op legale wijze, via een officiële grensovergang, met een visum heeft kunnen verlaten (CGVS, p.14). Indien de Marokkaanse autoriteiten u daadwerkelijk zouden viseren omwille van uw deelname aan deze protesten, en zij hier notabene beelden van hadden zoals u voorhoudt, mag er worden verwacht dat u aanzienlijke problemen zou hebben gehad bij het verlaten van het land, quod non. Uw verklaring dat u pas vier jaar nadat u erover was beginnen denken het land kon verlaten daar u eerder geen voldoende financiële middelen had, houdt overigens geen steek. Zo blijkt uit het vervolg van uw relaas dat u in 2016 evenmin voldoende financiële middelen had om het land te verlaten, immers heeft u de 5000 euro nodig om te kunnen vertrekken moeten lenen bij vrienden (CGVS, p.19). Uw laattijdig vertrek uit uw land van herkomst doet afbreuk aan de gegrondheid van uw asielmotieven.

U roept bijkomend in dat u op mannen valt, met mannen wilt samenwonen (in Marokko) en dat u in Marokko vervolging vreest op basis van die seksuele oriëntatie (CGVS, p.20). **Aan die seksuele oriëntatie kan evenwel geen geloof worden gehecht.** Hoewel het CGVS erkent dat het niet evident is de seksuele oriëntatie objectief te bewijzen, mag het CGVS van een verzoeker die beweert homoseksueel te zijn verwachten dat hij overtuigend is met betrekking tot zijn ervaringen en zijn parcours in verband met zijn seksuele oriëntatie. Anders gezegd, het CGVS mag van een persoon die een vrees of risico's wegens zijn seksuele oriëntatie aanhaalt, een omstandig, doorleefd en duidelijk relaas zonder grote incoherenties verwachten. Hier blijft u echter in gebreke.

U verklaart namelijk dat u in België een partner, genaamd A.S. heeft/had, waarmee u een vijfjarige dochter heeft. Jullie hebben langdurig samengewoond en zouden in 2018 religieus gehuwd zijn (CGVS, p.10-11). U verklaarde dat jullie niet meer samenwoonden sinds 2021 omdat er 'wat' gebeurd is, maar stelt zich desgevraagd niet meer te herinneren wat er dan wel gebeurd zou zijn (CGVS, p.11), een verklaring die doet verwonderen. Gevraagd hoe u uw homoseksualiteit verenigt met het opbouwen van een langdurige heteroseksuele relatie/huwelijk met een vrouw in België, reageert u gepikeerd en herhaalt u louter de vaststellingen van het CGVS, zijnde dat u een relatie met een vrouw heeft gehad, getrouwd bent bij een imam en dan een dochter heeft gekregen. Wanneer u de vraag opnieuw gesteld wordt stelt u eenvoudigweg: "Dat is gewoon zo gekomen" en "Ik ben hier gekomen en dat is wat er gekomen is", een verklaring die geenszins kan overtuigen (CGVS, p.10-13).

Als u vervolgens bevraagd wordt over uw ontdekking dat u zich aangetrokken voelt tot mannen weigert u opnieuw elke medewerking en veegt u de vragen hieromtrent eenvoudigweg van tafel. U komt niet verder dan te stellen dat er, nadat u uw land verlaten heeft, anderen waren die dat ook deden en dat u dit dus van anderen hebt gezien. Nog daargelaten dat deze verklaringen bezwaarlijk als doorleefd en gedetailleerd kunnen worden beschouwd staan zij haaks op uw latere verklaringen dat u reeds in uw land van herkomst 'al wat van deze gevoelens' koesterde, gevoelens die u evenmin kunt benoemen/uitleggen. Gevraagd welke gevoelens u al had in Marokko komt u niet verder dan te verklaren "Gevoelens, u weet wel wat ik bedoel" (CGVS, p.11-13). Wanneer u, ondanks dat u eerder verklaarde dat u geen andere duurzame relaties heeft gehad in België dan deze met uw echtgenote, plots verklaart dat u al relaties heeft gehad met mannen, kan u het CGVS niet de minste informatie over deze mannen en/of relaties verschaffen. U stelt zelfs niet meer te weten wie deze mannen waren (CGVS, p.11-12). Het is bovendien frappant dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de tijdspanne van deze homoseksuele relatie(s) en de relatie met uw (ex-)partner. Zo verklaart u dat u in 2019 een relatie met een man had en dat u op dit moment uw vrouw nog niet had leren kennen. Wanneer u vervolgens geconfronteerd wordt met de vaststelling dat uw dochter geboren is in mei 2019 en dat uw vrouw aldus al in 2018 zwanger moet zijn geraakt, een onmiskenbare indicatie dat u uw vrouw op dat

moment al kende, veegt u dit van tafel en stelt u zich de datum gewoon niet meer te herinneren, een verklaring die niet overtuigt. Dat u zou vergeten dat u uw echtgenote al kende terwijl u, ogenschijnlijk tegelijkertijd, ook een relatie met een man had is bijzonder ongeloofwaardig (CGVS, p.13).

Hierbij dient nog te worden aangestipt dat, hoewel u sinds 2017 bijzonder vaak in contact kwam met de Belgische autoriteiten, u tot op het moment van uw verzoek om internationale bescherming nooit eerder uw seksuele oriëntatie aanhaalde als reden om niet terug te willen keren naar Marokko. U diende op 30 september 2021 notabene een verzoek tot regularisatie o.b.v. artikel 9ter Vw. in waarin u de nadruk legde op uw familiale situatie hier in België, in casu uw (ex-)partner en uw dochter, doch rept u met geen enkel woord over uw seksuele oriëntatie (AD DVZ).

Bij de uiteenzetting van uw asielmotieven haalt u in kader van uw vermeende seksuele oriëntatie als vrees louter aan dat u naar hier (België) wilde komen om met mannen te leven (CGVS, p.16). Dat u vervolgens louter met een vrouw samenwoont, en er notabene mee huwt is dan ook opmerkelijk. Verder dan deze formulering van uw vrees komt u niet. Ondanks dat u meermaals ertoe aangezet werd en hierbij telkens de kans geboden kreeg om op gedetailleerde wijze verklaringen af te leggen omtrent (de ontdekking van) uw vermeende homoseksualiteit en de vrees die u omwille hiervan zou koesteren, slaagt u hier niet in (CGVS, p.3, 11, 13 & 20). Al deze elementen in beschouwing genomen is het niet geloofwaardig dat u werkelijk homoseksueel bent.

Er kan daarbij nog worden opgemerkt dat uw houding tijdens uw persoonlijk onderhoud in de gevangenis van SintGillis ernstig ten wenssen overlief. U reageerde doorlopend geërgerd op gestelde vragen, haalde spreekwoordelijk uw schouders op en deed geen enkele moeite om omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen én weigerde ontstane onduidelijkheden/tegenstrijdigheden uit te klaren, ondanks dat u meermaals werd gewezen op uw medewerkingsplicht en u werd uitgelegd dat dit in uw eigen belang is (zie supra). Het behoeft geen betoog dat dergelijk flagrant **gebrek aan medewerking** u niet ten goede komt. Het komt evenwel aan u, als verzoeker om internationale bescherming, toe om uw vrees voor vervolging te concretiseren en te staven en hiervoor de nodige medewerking te verlenen, quod non.

In dit opzicht dient bovendien te worden opgemerkt dat uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar uw land van herkomst ernstig ondermijnd wordt door de extreem laattijdige indiening van uw verzoek om internationale bescherming. Hieruit blijkt immers dat u geen vrees voor vervolging conform de Vluchtelingenconventie koestert en om andere redenen dan een werkelijke nood aan internationale bescherming een verzoek indiende. In 2016 verliet u immers reeds Marokko en in 2017 dook u voor de eerste keer op in België (zie AD DVZ, PV 27.09.2017). Uw huidige en eerste verzoek om internationale bescherming dateert echter pas van 15 mei 2024. Een dergelijke extreem laattijdige indiending van uw verzoek om internationale bescherming impliceert een houding die geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert een dergelijke vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht of er niet naartoe kan terugkeren, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn de bestaande beschermingsmodaliteiten aangrijpt, in casu quod non. U zou zagezegd niet op de hoogte zijn geweest van de asielprocedure maar dat is niet geloofwaardig (CGVS, p.16). Er kan in alle redelijkheid worden verwacht dat, indien u werkelijk vreest bij terugkeer naar Marokko in een bedreigende situatie te zullen terechtkomen - hetgeen u niet aantoonst (zie supra) - u zich in dat geval zou informeren naar de mogelijkheden om een verblijfsstatuut in België te bekomen. Temeer uit de gerechtelijke stukken in uw administratief dossier blijkt dat u, en dit in de periode 2017 – 2024, meermaals in aanraking bent gekomen met een waaier aan Belgische gerechtelijke, politionele en vreemdelingenautoriteiten. Er werden u notabene meerdere bevelen tot verlaten van het grondgebied betekend alsook meerdere inreisverboden (zie AD DVZ). U had eveneens een advocaat gedurende uw strafrechtelijke procedures, alsook een advocaat die u bijstond tijdens uw aanvraag tot regularisatie in 2021. U had aldus met andere woorden ook in deze context toegang tot alle mogelijke informatie over verblijfslegalisatie, waaronder de asielprocedure. Dat u geen (eerdere) stappen heeft ondernomen om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, zelfs niet na de afwijzing van uw aanvraag tot regularisatie in 2022, ondermijnt uw geponeerde vrees op fundamentele wijze.

Dit alles gecombineerd met het feit dat u pas op 15 mei 2024, amper twee dagen voor uw geplande repatriëring naar Marokko, een verzoek om internationale bescherming indiende, wekt onvermijdelijk de indruk dat u nu de asielprocedure louter en alleen hanteert om een repatriëring te verhinderen. Het feit dat u **louter een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terugdrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen**, doet op ernstige wijze afbreuk aan uw geloofwaardigheid en gegrondheid van uw verzoek om internationale bescherming.

Bovenstaande vaststellingen bevestigen het vermoeden dat u niet werkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Nog los van uw laattijdige aanvraag blijkt duidelijk uit uw dossier dat uw werkelijke motieven om naar Europa te komen en er te blijven niet degene zijn dewelke u aanhaalt in uw verzoek om internationale bescherming. Er is immers duidelijk blijk van economische motieven en familiale redenen waardoor u niet wenst terug te keren naar Marokko (CGVS, p.4, 16 & 20).

Waar u verwijst naar uw dochter in België en dat u bij haar wilt blijven (CGVS, p.20) wijst het CGVS er vooreerst op dat, voor het verkrijgen van een verblijfsstatuut op de grond van uw situatie hier in België, u zich dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, in casu een aanvraag tot machtiging van verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een procedure die evenwel (exclusief) onder de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken valt.

Verder haalt u louter socio-economische redenen aan in het kader van uw verzoek. U stelt dat u bent vertrokken uit Marokko omwille van socio-economische motieven, alsook dat u niet wenst terug te keren daar u er niemand heeft (CGVS, p.20). Dergelijke motieven ressorteren niet onder de Vluchtelingenconventie van Genève, noch vallen zij als dusdanig onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Bovendien heeft u bijna een tiental jaren van uw leven, in Europa doorgebracht zonder wettelijke verblijfspapieren, hetgeen er op wijst dat u zelfstandig en zelfredzaam bent. Het CGVS wijst er hierbij op dat u een gezonde man van 37 jaar oud bent zonder significante medische en/of psychologische problemen (CGVS, p.4), en bovendien met de nodige arbeidservaring (CGVS, p.7, &15). Gelet op deze elementen kan niet worden aangenomen dat u bij terugkeer nergens op het Marokkaanse grondgebied werk zou kunnen vinden, of niet in uw levensonderhoud zou kunnen voorzien en een woning zou kunnen bekostigen, mits de nodige stappen en met de eventuele hulp van steunorganisaties.

Waar u nog aanhaalt dat u geld diende te lenen bij vrienden omdat u naar hier (België) wilde komen en dat er door deze schulden "100% zeker" problemen gaan ontstaan wijst het CGVS erop dat, nog daargelaten dat ook dit economische motieven zijn, u geenszins erin slaagt uiteen te zetten welke problemen dit dan wel zou geven (CGVS, p.19-20).

*In het licht van al het voorgaande maakt u dan ook **geen daadwerkelijke nood aan internationale bescherming** aannemelijk. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

Het verzoekschrift stelt ten aanzien van de bestreden beslissing:

"EERSTE MIDDEL:

Schending van Artikel 1.A.2 van het Verdrag van Geneve betreffende de status van vluchtelingen;

Schending van Artikels 48/3 en 48/4, §2, a) en b), 48/6, §1, lid 1 en 48/6, §5, a, b, c, van de Wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivatie van de bestreden beslissing;

Van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), van 4 november 1950.

Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk

- *Het beginsel van Redelijkheid en evenredigheid*
- *Het beginsel van Hoorplicht*
- *Het beginsel van Zorgvuldigheid van de administratie*
- *Het beginsel van Afdoende motivering*

i.) Wettelijke verplichtingen inzake beoordeling van verzoeken tot internationale bescherming

1.

Tegenpartij weigert de internationale bescherming aan verzoeker toe te kennen, oordelend dat de feiten die betrokkenen aanhalen hun aanvraag tot internationale bescherming niet zouden kunnen rechtvaardigen. Verzoeker kan zich in de redenering van tegenpartij überhaupt niet vinden in zoverre zij daadwerkelijk bewezen hebben het voorwerp te zijn van daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève.

2.

Overwegende dat art. 48/3, §2 van de Wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat: [...]

Dat er, in casu, manifest sprake is van bovenvermelde vorm van geweld en aantasting van rechten volgens verzoeker waarvan geen afwijking mogelijk is.

3.

Verzoeker werd eveneens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd al deed hij zwaarwegende gronden gelden om aan te nemen dat hij, in geval van terugkeer, een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Overwegende dat art. 48/4, §2 van de Wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat: [...]

Dat er, in casu, sprake is van een schriftelijk bewezen risico op ernstige schade onder de vorm van een vervolging of zelfs een mogelijke vrees voor zijn leven bij een terugkeer naar Marokko omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Een dergelijke geaardheid wordt vervolgd in Marokko.

4.

Overwegende dat art. 48/6, §5, a, b, c, van de Wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat: [...]

Dat de handelingen van verzoeker niet grondig werden onderzocht. Zijn thuisland verlaten en internationale bescherming in een onbekend land zoeken is geen droom van de gewone mens.

Een verder onderzoek zou ook naar het licht kunnen hebben brengen dat er wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming.

Deze aanpak maakt het proces van internationale bescherming inhoudsloos en miskent de verplichtingen van objectieve beoordeling van de gronden van het verzoek. Dat de elementen niet grondig werden geanalyseerd

Dat er daarnaast bijna uitsluitend rekening werd gehouden met futiele details uit de verklaringen van verzoeker om hun relaas ongeloofwaardig te verklaren terwijl er geen verdere analyse werd uitgevoerd

De motivering is beperkt tot een zinnetje dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er een persoonlijke vrees voor vervolging is of er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming.

Daarmee wordt de verplichting van het CGVS onder art. 48/6, §5, a, b, c, van de Wet van 15 december 1980 niet gerespecteerd.

II. IN ONDERGESCHIKTE ORDE: Tweede middel, genomen uit de schending van:

- Artikel 48/4, §2, c) van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen;

- Artikels 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

- Van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), van 4 november 1950.

- Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk

Het beginsel van Redelijkheid en evenredigheid

Het beginsel van Hoorplicht

Het beginsel van Zorgvuldigheid van de administratie

Het beginsel van Afdoende motivering

De tegenpartij weigert de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker toe te kennen, oordelend dat de situatie niet zodanig is dat verzoeker een reëel risico zouden lopen op ernstige schade aldaar in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980.

Uit de recente informatie die voorligt blijkt nochtans dat verzoeker minstens subsidiaire bescherming nodig zou hebben. Dat verzoeker vanuit de gevangenis en later het gesloten centrum geen documenten kan voorleggen maar dat hij werkelijk homoseksueel beweert te zijn en pas later een aanvraag deed in het kader van de subsidiaire bescherming omdat hij dit niet wist.

17.

De huidige toestand dient grondig te worden geanalyseerd ten aanzien van een verzoek tot subsidiaire bescherming. Verzoeker kon uiteraard zelf geen bescherming bij de lokale autoriteiten verzoeken en het bekomen daarvan schijnt nog minder waarschijnlijk in de huidige context.

19.

Gelet op het voorgaande, loopt verzoeker een groter risico op ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980, door zijn loutere aanwezigheid op het grondgebied met zijn homoseksuele geaardheid.

Dat er geen rekening werd gehouden met alle relevante elementen en alle aspecten van de concrete situatie van verzoeker impliceert dat de bestreden beslissing aan de wettelijke voorwaarden onder art. 48/6 van de Vreemdelingenwet niet voldoet, noch aan de wettelijke voorwaarden inzake formele motivatie en aan de beginselen van behoorlijk bestuur.

III. IN UITERST ONDERGESCHIKTE ORDE- vernietiging van de bestreden beslissing

20.

Gezien bovenstaande elementen, achten verzoekers dat het CGVS hun asielrelaas niet grondig genoeg onderzocht heeft en dat de argumentatie van de tegenpartij wat betreft de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus onvoldoende is.

Indien Uw raad dit nodig acht, dient hun dossier teruggestuurd te worden naar het CGVS voor verdere analyse;

Verder achten verzoekers dat het CGVS, wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, hun dossier ook duidelijk eenzijdig en niet grondig geanalyseerd heeft.

In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS niet alleen artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen maar ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid;

Bijgevolg past het om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS.”

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Gelet op de onderlinge samenhang worden de aangevoerde middelen samen behandeld.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen en rechtsbeginselen impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad in het kader van het voorliggend beroep, in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. De bestreden beslissing stelt inzake het tijdstip van het indienen van het verzoek om internationale bescherming:

“In dit opzicht dient bovendien te worden opgemerkt dat uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar uw land van herkomst ernstig ondermijnd wordt door de extreem laattijdige indiening van uw verzoek om internationale bescherming. Hieruit blijkt immers dat u geen vrees voor vervolging conform de Vluchtelingenconventie koestert en om andere redenen dan een werkelijke nood aan internationale bescherming een verzoek indiende. In 2016 verliet u immers reeds Marokko en in 2017 dook u voor de eerste keer op in België (zie AD DVZ, PV 27.09.2017). Uw huidige en eerste verzoek om internationale bescherming dateert echter pas van 15 mei 2024. Een dergelijke extreem laattijdige indiending van uw verzoek om internationale bescherming impliceert een houding die geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert een dergelijke vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht of er niet naartoe kan terugkeren, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn de bestaande beschermingsmodaliteiten aangrijpt, in casu quod non. U zou zegge niet op de hoogte zijn geweest van de asielprocedure maar dat is niet geloofwaardig (CGVS, p.16). Er kan in alle redelijkheid worden verwacht dat, indien u werkelijk vreest bij terugkeer naar Marokko in een bedreigende situatie te zullen terechtkomen - hetgeen u niet aantoon (zie supra) - u zich in dat geval zou informeren naar de mogelijkheden om een verblijfsstatuut in België te bekomen. Temeer uit de gerechtelijke stukken in uw administratief dossier blijkt dat u, en dit in de periode 2017 – 2024, meermaals in aanraking bent gekomen met een waaier aan Belgische gerechtelijke, politionele en vreemdelingenautoriteiten. Er werden u notabene meerdere bevelen tot verlaten van het grondgebied betekend alsook meerdere inreisverboden (zie AD DVZ). U had eveneens een advocaat gedurende uw strafrechtelijke procedures, alsook een advocaat die u bijstond tijdens uw aanvraag tot regularisatie in 2021. U had aldus met andere woorden ook in deze context toegang tot alle mogelijke informatie over verblijfslegalisatie, waaronder de asielprocedure. Dat u geen (eerdere) stappen heeft ondernomen om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, zelfs niet na de afwijzing van uw aanvraag tot regularisatie in 2022, ondermijnt uw geponeerde vrees op fundamentele wijze.

*Dit alles gecombineerd met het feit dat u pas op 15 mei 2024, amper twee dagen voor uw geplande repatriëring naar Marokko, een verzoek om internationale bescherming indiende, wekt onvermijdelijk de indruk dat u nu de asielprocedure louter en alleen hanteert om een repatriëring te verhinderen. Het feit dat u **louter een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terugdrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen**, doet op ernstige wijze afbreuk aan uw geloofwaardigheid en gegrondheid van uw verzoek om internationale bescherming. Bovenstaande vaststellingen bevestigen het vermoeden dat u niet werkelijk nood heeft aan internationale bescherming.”*

Verzoeker voort geen verweer ten aanzien van de voorstaande motivering. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt bijgevolg door de Raad overgenomen.

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Dat verzoeker naliet dit te doen en gedurende zeven jaar talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde; dit klemmt des te meer omdat hij het verzoek indiende twee dagen voor zijn geplande repatriëring.

Dit vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

5. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zich beroept op zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid.

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent als volgt:

*“U roept bijkomend in dat u op mannen valt, met mannen wilt samenwonen (in Marokko) en dat u in Marokko vervolging vreest op basis van die seksuele oriëntatie (CGVS, p.20). **Aan die seksuele oriëntatie kan evenwel geen geloof worden gehecht.** Hoewel het CGVS erkent dat het niet evident is de seksuele oriëntatie objectief te bewijzen, mag het CGVS van een verzoeker die beweert homoseksueel te zijn verwachten dat hij overtuigend is met betrekking tot zijn ervaringen en zijn parcours in verband met zijn seksuele oriëntatie. Anders gezegd, het CGVS mag van een persoon die een vrees of risico's wegens zijn*

seksuele oriëntatie aanhaalt, een omstandig, doorleefd en duidelijk relaas zonder grote incoherenties verwachten. Hier blijft u echter in gebreke.

U verklaart namelijk dat u in België een partner, genaamd A.S. heeft/had, waarmee u een vijfjarige dochter heeft. Jullie hebben langdurig samengewoond en zouden in 2018 religieus gehuwd zijn (CGVS, p.10-11). U verklaarde dat jullie niet meer samenwoonden sinds 2021 omdat er 'wat' gebeurd is, maar stelt zich desgevraagd niet meer te herinneren wat er dan wel gebeurd zou zijn (CGVS, p.11), een verklaring die doet verwonderen. Gevraagd hoe u uw homoseksualiteit verenigt met het opbouwen van een langdurige heteroseksuele relatie/huwelijk met een vrouw in België, reageert u gepikeerd en herhaalt u louter de vaststellingen van het CGVS, zijnde dat u een relatie met een vrouw heeft gehad, getrouwd bent bij een imam en dan een dochter heeft gekregen. Wanneer u de vraag opnieuw gesteld wordt stelt u eenvoudigweg: "Dat is gewoon zo gekomen" en "Ik ben hier gekomen en dat is wat er gekomen is", een verklaring die geenszins kan overtuigen (CGVS, p.10-13).

Als u vervolgens bevraagd wordt over uw ontdekking dat u zich aangetrokken voelt tot mannen weigert u opnieuw elke medewerking en veegt u de vragen hieromtrent eenvoudigweg van tafel. U komt niet verder dan te stellen dat er, nadat u uw land verlaten heeft, anderen waren die dat ook deden en dat u dit dus van anderen hebt gezien. Nog daargelaten dat deze verklaringen bezwaarlijk als doorleefd en gedetailleerd kunnen worden beschouwd staan zij haaks op uw latere verklaringen dat u reeds in uw land van herkomst 'al wat van deze gevoelens' koesterde, gevoelens die u evenmin kunt benoemen/uitleggen. Gevraagd welke gevoelens u al had in Marokko komt u niet verder dan te verklaren "Gevoelens, u weet wel wat ik bedoel" (CGVS, p.11-13). Wanneer u, ondanks dat u eerder verklaarde dat u geen andere duurzame relaties heeft gehad in België dan deze met uw echtgenote, plots verklaart dat u al relaties heeft gehad met mannen, kan u het CGVS niet de minste informatie over deze mannen en/of relaties verschaffen. U stelt zelfs niet meer te weten wie deze mannen waren (CGVS, p.11-12). Het is bovendien frappant dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de tijdsperiode van deze homoseksuele relatie(s) en de relatie met uw (ex-)partner. Zo verklaart u dat u in 2019 een relatie met een man had en dat u op dit moment uw vrouw nog niet had leren kennen. Wanneer u vervolgens geconfronteerd wordt met de vaststelling dat uw dochter geboren is in mei 2019 en dat uw vrouw aldus al in 2018 zwanger moet zijn geraakt, een onmiskenbare indicatie dat u uw vrouw op dat moment al kende, veegt u dit van tafel en stelt u zich de datum gewoon niet meer te herinneren, een verklaring die niet overtuigt. Dat u zou vergeten dat u uw echtgenote al kende terwijl u, ogenschijnlijk tegelijkertijd, ook een relatie met een man had is bijzonder ongeloofwaardig (CGVS, p.13).

Hierbij dient nog te worden aangestipt dat, hoewel u sinds 2017 bijzonder vaak in contact kwam met de Belgische autoriteiten, u tot op het moment van uw verzoek om internationale bescherming nooit eerder uw seksuele oriëntatie aanhaalde als reden om niet terug te willen keren naar Marokko. U diende op 30 september 2021 notabene een verzoek tot regularisatie o.b.v. artikel 9ter Vw. in waarin u de nadruk legde op uw familiale situatie hier in België, in casu uw (ex-)partner en uw dochter, doch repte u met geen enkel woord over uw seksuele oriëntatie (AD DVZ).

Bij de uiteenzetting van uw asielmotieven haalt u in kader van uw vermeende seksuele oriëntatie als vrees louter aan dat u naar hier (België) wilde komen om met mannen te leven (CGVS, p.16). Dat u vervolgens louter met een vrouw samenwoont, en er notabene mee huwt is dan ook opmerkelijk. Verder dan deze formulering van uw vrees komt u niet. Ondanks dat u meermaals ertoe aangezet werd en hierbij telkens de kans geboden kreeg om op gedetailleerde wijze verklaringen af te leggen omtrent (de ontdekking van) uw vermeende homoseksualiteit en de vrees die u omwille hiervan zou koesteren, slaagt u hier niet in (CGVS, p.3, 11, 13 & 20). Al deze elementen in beschouwing genomen is het niet geloofwaardig dat u werkelijk homoseksueel bent."

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette relaas inzake zijn vermeende homoseksualiteit.

Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers tot de bewering dat hij werkelijk homoseksueel is, "vanuit de gevangenis en later het gesloten centrum geen

documenten kan voorleggen” en “pas later een aanvraag deed in het kader van de subsidiaire bescherming omdat hij dit niet wist”.

Het louter herhalen van ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken ingevolge zijn vermeende homoseksualiteit.

6.1. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de omstandige motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn deelname in Marokko aan betogingen/protesten en waarbij verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij ingevolge deze betogingen in de negatieve belangstelling van de Marokkaanse autoriteiten is gekomen. De omstandige motivering hieromtrent vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent. Aangezien zelfs geen poging wordt ondernomen om deze motivering te weerleggen, wordt ze door de Raad overgenomen.

6.2. Verzoeker brengt evenmin enig concreet element bij ter weerlegging van de navolgende terechte motivering:

“Nog los van uw laattijdige aanvraag blijkt duidelijk uit uw dossier dat uw werkelijke motieven om naar Europa te komen en er te blijven niet degene zijn dewelke u aanhaalt in uw verzoek om internationale bescherming. Er is immers duidelijk blijk van economische motieven en familiale redenen waardoor u niet wenst terug te keren naar Marokko (CGVS, p.4, 16 & 20).

Waar u verwijst naar uw dochter in België en dat u bij haar wilt blijven (CGVS, p.20) wijst het CGVS er vooreerst op dat, voor het verkrijgen van een verblijfsstatuut op de grond van uw situatie hier in België, u zich dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, in casu een aanvraag tot machtiging van verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een procedure die evenwel (exclusief) onder de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken valt.

Verder haalt u louter socio-economische redenen aan in het kader van uw verzoek. U stelt dat u bent vertrokken uit Marokko omwille van socio-economische motieven, alsook dat u niet wenst terug te keren daar u er niemand heeft (CGVS, p.20). Dergelijke motieven ressorteren niet onder de Vluchtelingenconventie van Genève, noch vallen zij als dusdanig onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Bovendien heeft u bijna een tiental jaren van uw leven, in Europa doorgebracht zonder wettelijke verblijfspapieren, hetgeen er op wijst dat u zelfstandig en zelfredzaam bent. Het CGVS wijst er hierbij op dat u een gezonde man van 37 jaar oud bent zonder significante medische en/of psychologische problemen (CGVS, p.4), en bovendien met de nodige arbeidservaring (CGVS, p.7, &15). Gelet op deze elementen kan niet worden aangenomen dat u bij terugkeer nergens op het Marokkaanse grondgebied werk zou kunnen vinden, of niet in uw levensonderhoud zou kunnen voorzien en een woning zou kunnen bekostigen, mits de nodige stappen en met de eventuele hulp van steunorganisaties.

Waar u nog aanhaalt dat u geld diende te lenen bij vrienden omdat u naar hier (België) wilde komen en dat er door deze schulden “100% zeker” problemen gaan ontstaan wijst het CGVS erop dat, nog daargelaten dat ook dit economische motieven zijn, u geenszins erin slaagt uiteen te zetten welke problemen dit dan wel zou geven (CGVS, p.19-20).”

Deze motivering wordt door de Raad overgenomen aangezien ze terecht en pertinent is.

7. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

8. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker beroept zich op de schending van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, maar voert geen enkel element aan waaruit zou kunnen blijken dat deze bepaling op hem van toepassing zou kunnen zijn of dat er actueel voor burgers in Marokko een reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. CROMBECQ

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. CROMBECQ

W. MULS